அகில பாரத சங்கர ஸேவா ஸமிதி வெளியீடு

॥ श्रीः ॥

"एषा शंकरभारती विजयते निर्वाणसौख्यप्रदा"

ஏஷா ஶங்கரபா⁴ரதீ விஜயதே நிர்வாணஸௌக்²யப்ரதா³

श्रीजगद्गुरुग्रन्थमाला

ஶ்ரீஜக³த்³கு³ருக்³ரந்த²மாலா

॥ स्वरूपानुसन्धानाष्टकम् ॥

॥ ஸ்வரூபானுஸந்தா⁴னாஷ்டகம் ॥

ஶ்ரீ வாணீவிலாஸ் பிரஸ்
ஶ்ரீரங்கம்.
1963

॥ श्रीगुरुभ्यो नमः ॥

॥ समर्पणम् ॥

श्रीमच्छंकरदेशिकस्य महिता मूर्तिद्वयी या स्थिता
तत्रैका हि तिरोबभूव विजने केदारनाथस्थले ।
अन्या वर्णमयी तु भाष्यनिचयस्तोत्रप्रबन्धात्मना
सर्वत्रैव समुज्वला विजयते ताभ्यां तनुभ्यां नमः ॥ १ ॥

यस्तत्रास्ति लघुप्रबन्धनिचयः स्तोत्राणि भूयांसि वा
तेषां द्राविडभाषयाऽनुवदनं विद्वद्वरैः कारितम् ।
श्रीमच्छंकरसेविनी सुसमितिः सम्यक्प्रकाश्याधुना
विद्यातीर्थपदे समर्पयति तत् लोकोपकारक्षमम् ॥ २ ॥

शंकरगुरुसंस्थापितसर्वजगद्वन्द्यशारदापीठम् ।
शंकरसेवासमितिः प्रकरणमालार्पणादलंकुरुते ॥ ३ ॥

शंकरगुरुवररचितप्रकरणमालां शुभानुवादयुताम् ।
शंकरपरंपरागतविद्यातीर्थे समार्पिपत्समितिः ॥ ४ ॥

शंकरसेवारसिकाः शांकरसिद्धान्तसारसर्वस्वम् ।
शंकरसेवासमितिप्रकटनमालां सदाऽपि सेवन्ताम् ॥ ५ ॥

பதிப்புரை.

ஸ்ரீ சிருங்ககிரி ஸ்ரீ ஜகத்குரு மஹா ஸந்நிதானம் அவர்களின் பரமானுக்ரஹத்தால் பிரசுரிக்கப்பட்டுவருகின்ற ஸ்ரீ ஜகத்குரு கிரந்தமாலையில் ஸ்ரீ சங்கரபகவத்பாதாசார்யார் அருளிய கிரந்தங்களில் **ஸ்வரூபானுஸந்தா⁴னுஷ்டகம்**, என்ற பிரகரணத்துக்கு வழக்கம்போல பதவுரை பொழிப்புரை, விரிவுரைகளுடன் வெளிவந்துள்ளன.

ஸ்வரூபானுஸந்தா⁴னுஷ்டகம்: நிர்வாணஷ்டகத்தில் நான் என்னும் ஆத்மாவை சரீராதிகளிலிருந்து பிரித்துக் காட்டிவிட்டு அந்த ஆத்மா ப்ரஹ்மமே என்பதை இதில் கூறுகிறர்.

இந்நூல் தமிழில் பதவுரை, பொழிப்புரைகளுடன் விசேஷ ஸ்வாரஸ்யங்களுடன் கூடிய கருத்துரையும் எழுதித்தந்து உதவிய **ப்ரஹ்மஸ்ரீ R. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யர்** அவர்களுக்கு நம் ஸமிதியின் சார்பில் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இம்மலர் ஸ்ரீ ஸத்குரு சரணுரவிந்தங்களில் சிரத்தையுடனும் பக்தியுடனும் ஸமர்ப்பணம் செய்யப்படுகிறது.

K.V. சுப்பரத்னம் அய்யர்,
பொதுக்கார்யதர்சி.
அகில பாரத சங்கர ஸேவா ஸமிதி

॥ श्रीः ॥

॥ ஸ்ரீ: ॥

॥ स्वरूपानुसन्धानाष्टकम् ॥

॥ ஸ்வரூபானுஸந்தா⁴னுஷ்டகம் ॥

ஸ்ரீ சங்கரபகவத்பாதாசார்யர் அருளியது.

[தன்னுடைய வாஸ்தவ ஸ்வரூபமான ஸச்சிதாநந்த லக்ஷணத்தோடு கூடிய பரப்ரஹ்மத்திற்கு வேறுபடாத நிலையை அனுஸந்தானம் செய்யும் ரீதியானது இந்த எட்டு சுலோகங்களில் சுருக்கமாக ஸ்ரீமத் ஆசார்யாரால் விளக்கப்படுகிறது. பொதுவாகவே ஒரு விஷயத்தைப்பற்றி அனுஸந்தானம் செய்ய வேண்டுமானல் அவ் விஷயத்தை நன்கு அறிந்திருக்கும் ஒரு பெரியாரை அண்டி, அவர்மூலமாகத் தெரிந்துகொண்டு தானும் தன் புத்திக்கு எட்டியவரை அதைப்பற்றிச் சிந்தனை செய்து, தன்னுடையதாக ஆக்கிக்கொள்ள வேண்டும். அப்பெரியாரை அண்டுவதற்குரிய யோக்கியதையை முன்னலேயே ஸம்பாதித்துக்கொள்ள வேண்டும். ஆத்மஞான விஷயத்தில், முதலில் வேதவிஹிதமான கர்மாக்களை நிஷ்காமமாக அனுஷ்டித்துப் பாபங்களைப் போக்கி, ராகத்வேஷாதிகளில்லாமல் மனஸ்ஸை சுத்தமாகச் செய்துகொண்டு, எது நித்யம் எது அநித்யம் என்று நன்கு விசாரம்செய்து, அநித்யத்திலுள்ள பற்றுதல் யாவற்றையும் விட்டுவிட்டு, நித்யத்தை அறிந்து கொள்ள வேண்டிய ஆவலுடன் நித்யமான பிரஹ்மத்தை அறிந்த ஒருவரிடம் சென்று அவரை ஆராதித்துத் திருப்தி செய்து, அவர்மூலமாய் விஷயத்தை அறியவேண்டும். இவ்விதம் முன்னல் ஸம்பாதிக்கவேண்டிய ஸாதனங்களைப்பற்றியும், முன்னல் செய்ய வேண்டிய பிரயத்தினங்களைப்பற்றியும் இதன் முதல் இரண்டு சுலோகங்களில் குறிப்பிடுகிறர். பின் உள்ள ஆறு சுலோகங்களில் அனுஸந்தானம் செய்யவேண்டிய முறையைக் காட்டுகிறர். அதன் பின்னுள்ள ஒன்பதாவது சுலோகத்தில் இந்தப் பிரகரணத்தை பக்தியோடு வாசிப்போருக்கும் கேட்போருக்கும் ஏற்படும் உத்தமமான பலனை வர்ணிக்கிறர்.]

तपोयज्ञदानादिभिः शुद्धबुद्धि र्विरक्तो नृपादेः पदे तुच्छबुद्ध्या ।
परित्यज्य सर्वं यदाप्नोति तत्त्वं परं ब्रह्म नित्यं तदेवाहमस्मि ॥ १॥

தபோயஜ்ஞதா³நாதி³பி⁴: ஶுத்³த⁴பு³த்³தி⁴
ர்விரக்தோ ந்ருபாதே³: பதே³ துச்ச²பு³த்³த்⁴யா ।
பரித்யஜ்ய ஸர்வம் யதா³ப்னோதி தத்த்வம்
பரம் ப்³ரஹ்ம நித்யம் ததே³வாஹமஸ்மி ॥ 1॥

तपोयज्ञदानादिभिः = தபஸ், யக்ஞம், தானம் முதலானவைகளை
தபோயஜ்ஞதா³நாதி³பி⁴: அனுஷ்டானம் செய்வதினல்,

शुद्धबुद्धिः = பரிசுத்தமான புத்தியோடு கூடியவனாகி,

ஶுத்3த4பு3த்3தி4:

नृपादेः = அரசன் முதலானவர்களுடைய,

ந்ருபாதே3:

पदे = ஸ்தானத்தில்,

பதே3

तुच्छबुद्ध्या = பிரயோஜனமற்ற தோற்றம் என்கிற எண்ணத்தினால்,

துச்ச2பு3த்3த்4யா

विरक्तः = வைராக்யத்தை அடைந்து,

விரக்த:

सर्वं = எல்லாவற்றையும்,

ஸர்வம்

परित्यज्य = நன்கு விட்டு விட்டு,

பரித்யஜ்ய

तत्त्वं = வாஸ்தவமாய்,

தத்த்வம்

परं = உத்கிருஷ்டமாய்,

பரம்

नित्यं = சாசுவதமாயுள்ள,

நித்யம்

यत् = எந்த,

யத்

ब्रह्म = பிரஹ்மத்தை,

ப்3ரஹ்ம

आप्नोति = ஒருவன் அடைகிறானோ,

ஆப்னோதி

अहं = நான்,

அஹம்

तदेव = அதுவாகவே,

ததே3வ

अस्मि = இருக்கிறேன்.

அஸ்மி

தபஸ், யக்ஞம், தானம் முதலானவைகளை அனுஷ்டானம் செய்வதினால் பரிசுத்தமான புத்தியோடு கூடியவனாகி, அரச பதவி முதலியவற்றில் பிரயோஜன மற்ற தோற்றம் என்கிற எண்ணத்தினால் வைராக்கியத்தை அடைந்து, எல்லாவற்றையும் நன்கு விட்டுவிட்டு, வாஸ்தவமாய் உத்கிருஷ்டமாய் சாசுவதமாயுள்ள எந்த பிரஹ்மத்தை ஒருவன் அடைகிறானோ, நான் அதுவாகவே இருக்கிறேன்.

[பாபமும் பாப புத்தியும் இருக்கும்வரை மனஸ் அழுக்கடைந்தே இருக்குமாத லால், ஆத்மா அங்கு பிரதி பலிக்காது; அதாவது ஆத்மஞானம் ஏற்படாது. அதற்காக முதலில் தபஸ், யக்ஞம், தானம், வேதாத்யயனம் முதலான விஹித கர்மாக்களை எவ்வித ஆசையுமன்னியில் அனுஷ்டித்துவர வேண்டும். அதன்பலனாக மனஸ் சுத்தமான பிறகு, நித்திய ஸுகத்தையடையக் கருதி எல்லா அநித்ய ஸுகங்களிலும் வைராக்யமடைந்து அவைகளிலிருந்து விலகிவிட வேண்டும். இவ்விதம் ஆரம்பித்து கிரமமாய் மேல் மேல் சென்றால் கடைசியில் நிரதிசயமான பிரஹ்ம ஸ்வரூபம் தென்படும். அதுதான் வாஸ்தவத்தில் நான் என்று சொல்லப்படுகிற ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம்.] **(1)**

दयालुं गुरुं ब्रह्मनिष्ठं प्रशान्तं समाराध्य मत्या विचार्य स्वरूपम् ।
यदाप्नोति तत्त्वं निदिध्यास्य विद्वान् परं ब्रह्म नित्यं तदेवाहमस्मि ॥ २ ॥

த³யாலும் கு³ரும் ப்³ரஹ்மநிஷ்ட²ம் ப்ரஶாந்தம்
ஸமாராத்⁴ய மத்யா விசார்ய ஸ்வரூபம் ।
யதா³ப்னோதி தத்த்வம் நிதி³த்⁴யாஸ்ய வித்³வான்
பரம் ப்³ரஹ்ம நித்யம் ததே³வாஹமஸ்மி ॥ 2 ॥

दयालुं = தயை நிறைந்தவராய்,
த³யாலும்

प्रशान्तं = நன்கு சாந்தராய்,
ப்ரஶாந்தம்

ब्रह्मनिष्ठं = பிரஹ்மத்தில் நிலைத்தவராயுள்ள,
ப்³ரஹ்மநிஷ்ட²ம்

गुरुं = குருவை,
கு³ரும்

समाराध्य = நன்கு ஆராதித்து,
ஸமாராத்⁴ய

मत्या = தன்னுடைய ஸ்வரூபத்தை,
மத்யா

विचार्य = புத்தியினால்,
விசார்ய

निदिध्यास्य = விசாரித்து,
நிதி³த்⁴யாஸ்ய

विद्वान् = நன்கு தியானம் செய்து,
வித்³வான்

तत्त्वं = அறிந்து கொண்டவர்,
தத்த்வம்

परं = வாஸ்தவமாய்,
பரம்
नित्यं = சாசுவதமாயுள்ள,
நித்யம்
यत् = எந்த,
யத்
ब्रह्म = பிரஹ்மத்தை,
ப்³ரஹ்ம
आप्नोति = அடைகிறுரோ,
ஆப்னோதி
अहं = நான்,
அஹம்
तदेव = அதுவாகவே,
ததே³வ
अस्मि = இருக்கிறேன்.
அஸ்மி

தயாளுவாய் நன்கு சாந்தராய் ப்ரஹ்மத்தில் நிலைத்தவராயுள்ள குருவை நன்கு ஆராதித்து, தன்னுடைய ஸ்வரூபத்தை புத்தியினுல் விசாரம் செய்து, நன்கு தியானம் செய்து, அறிந்துகொண்டவர் வாஸ்தவமாய் உத்கிருஷ்டமாய் சாசுவதமாயுள்ள எந்த பிரஹ்மத்தை அடைகிறுரோ அதுவே நான்.

[ஆத்மஞானமடைந்தவர்களில் சிலர் ஜகத்து வெறும் தோற்றமென்று ஸாக்ஷியாகவிருந்து பார்த்துக்கொண்டிருப்பார்கள். சிலர் அந்தத் தோற்றம்கூட இல்லாமல் சில ஸமயம் பிரஹ்மத்திலேயே ஈடுபட்டு ஸமாதி நிலையிலும், சில ஸமயம் தாஞக வெளிப்பட்டு ஜகத்தைத் தோற்றமென்று பார்த்துக்கொண்டும் இருப்பர். சிலர் ஸமாதி நிலையிலிருந்து தாஞக எழுந்திருக்காமல் மற்றவர்களால் எழுப்பப்படுவார்கள். மற்றும் சிலர் ஸமாதி நிலையிலிருந்து தாஞகவும் எழுந்திருக்காமல், மற்றவர்களாலும் எழுப்பமுடியாத நிலையில் இருந்துவிடுவார்கள். இவ்விதம் பிரஹ்மவித், பிரஹ்மவித்வரன், பிரஹ்மவித்வரீயான், பிரஹ்மவித்வரிஷ்டன் என்கிற நால்வருமே பிரஹ்மநிஷ்டர்களாக இருந்தபோதிலும், ஸமாதி நிலையிலிருந்து வெளிப்படாமலே இருக்கும் பிரஹ்மவித்வரிஷ்டனுக்கு பிரபஞ்சம் தோன்றுததினுல் தன்னையண்டி ஒரு சிஷ்யன் வந்திருக்கிறுன் என்ற பாவனையே அவனுக்கு ஏற்படாததினுல், அவர் உபதேசம் செய்யக்கூடிய குருவாகமாட்டார். மற்ற மூவர்கள்தான் உலகத் தோற்றமிருக்கும் ஸமயத்தில் குருவாக இருந்து உபதேசம் செய்ய முடியும். அவர்களிலும் சிலர் ஒன்றும் தெரியாத பாலர்போலவும், பைத்தியம் பிடித்தவர்போலவும், பிசாசுபோலவும் இருப்பார்கள் என்று சாஸ்திரம் சொல்கிறபடியால், அவர்களிடம் நெருங்கி உபதேசம் பெற்றுக்கொள்ளும்படி தோன்றுது. ஆகையால் அவர் மிகவும் சாந்தரூபராகவும் இருக்கவேண்டும். ஒருவருக்கு ஆத்ம ஞானமிருந்தும் அக்ஞானிகளின் மஞேநிலைக்குத் தக்கபடி போதிக்கும் சக்தி இல்லாமலிருக்கலாம்.

ஆகையால் சிஷ்யனுடைய அக்ஞானத்தைப் போக்கடிக்கக்கூடிய முறையில் உபதேசம் செய்ய வல்லமையுடன் இருக்கவேண்டும். அவரே குரு எனப்படுவார். இவ்வளவு இருந்தும், வந்திருக்கும் சிஷ்யனிடம் அனுக்ரஹ புத்தி ஏற்படாமலிருந் தால் பிரயோஜனம் இல்லையாதலினால், அவர் தயாளுவாகவும் இருக்கவேண்டும். அவ்விதமான குருவைத் தேடியடைந்து, அவரை நமஸ்கரித்து, அவருக்கு சுசுரூஷை செய்து திருப்தி செய்வித்து, தன்னுடைய நிலையை அவரிடம் நன்கு தெரியப்படுத்தி, தனக்கு வேண்டியதைப் பிரார்த்தித்துக் கேட்டுக்கொண்டு, அவருடைய கருணையி னால் தத்வோபதேசம்பெற வேண்டும். அவர் உபதேசித்த விஷயத்தைத் தன் புத்தியி னாலும் இடைவிடாது ஆராய்ந்து உறுதிப் படுத்திக்கொள்ள வேண்டும். இவ்விதம் உபதேசத்தினாலும் விசாரத்தினாலும் திடப்பட்டிருக்கும் விஷயத்தை இடை விடாமல் மனஸில் திரும்பத் திரும்ப தியானம் செய்து கொண்டு வரவேண்டும். அதன்பிறகே தத்வஸ்வரூபம் நன்கு விளங்கும். அப்பொழுது தன்னுடைய வாஸ்தவமான ஸ்வரூபம் பரப்பிரஹ்மமே என்ற அனுபவம் ஏற்படும்.] **(2)**

यदानन्दरूपं प्रकाशस्वरूपं निरस्तप्रपञ्चं परिच्छेदहीनम् ।
अहं ब्रह्मवृत्त्येकगम्यं तुरीयं परं ब्रह्म नित्यं तदेवाहमस्मि ॥ ३ ॥

யதா³னந்த³ரூபம் ப்ரகாஶஸ்வரூபம்
நிரஸ்தப்ரபஞ்சம் பரிச்சே²த³ஹீனம் ।
அஹம் ப்³ரஹ்மவ்ருத்த்யேககா³ம்யம் துரீயம்
பரம் ப்³ரஹ்ம நித்யம் ததே³வாஹமஸ்மி ॥ 3 ॥

यत् யத்	=	எது,
आनन्दरूपं ஆனந்த³ரூபம்	=	ஆனந்த ரூபமாயும்,
प्रकाशस्वरूपं ப்ரகாஶஸ்வரூபம்	=	பிரகாசஸ்வரூபமாயும்,
निरस्तप्रपञ्चं நிரஸ்தப்ரபஞ்சம்	=	பிரபஞ்சத்திற்கு அதீதமாயும்,
परिच्छेदहीनम् பரிச்சே²த³ஹீனம்	=	எவ்விதப்பிரிவுமற்றதாயும்,
अहं ब्रह्मवृत्त्येकगम्यं அஹம் ப்³ரஹ்மவ்ருத்த்யேககா³ம்யம்	=	நான் பிரஹ்மம் என்கிற விருத்தியினாலேயே அறியக்கூடியதாயும்,
तुरीयं துரீயம்	=	நான்காவதாயும்,
परं பரம்	=	உத்கிருஷ்டமாயும்,
नित्यं நித்யம்	=	சாசுவதமாயுள்ள,

ब्रह्म = பிரஹ்மமோ,

ப்³ரஹ்ம
अहं = நான்,

அஹம்
तदेव = அதாகவே,

ததே³வ
अस्मि = இருக்கிறேன்.

அஸ்மி

எது ஆனந்தரூபமாயும், பிரகாச ஸ்வரூபமாயும், பிரபஞ்சத்திற்கு அதீதமாயும், எவ்விதப் பிரிவுமற்றதாயும், 'நான் பிரஹ்மம்' என்கிற விருத்தியினுல் மாத்திரம் அறியக்கூடியதாயும், நான்காவதாயும், உத்கிருஷ்டமாயும், சாசுவதமாயுமுள்ள பிரஹ்மமோ அதுவே நான்.

[கேவலம் ஞானஸ்வரூபமாயும் ஆனந்த ஸ்வரூபமாயும் இருக்கிற ஆத்ம தத்வத்தில் காலத்தினுலோ, தேசத்தினுலோ, வஸ்துவினுலோ ஏற்படக்கூடிய குறுகிய அளவு கிடையாது. இதெல்லாம் பிரபஞ்சத்தில்தான் உண்டு பிரபஞ்சமாகிற அநாத்ம பதார்த்தத்திலிருந்து விலக்கி எடுத்த ஆத்மஸ்வரூபம் ஸர்வ வியாபகமான பிரஹ்மமே என்கிற ஞானம் ஏற்படும். அந்த சுத்தமான ஆத்ம ஸ்வரூபம் ஜாக்கிரத், ஸ்வப்னம், ஸுஷுப்தி என்ற மூன்று அவஸ்தைகளுக்கு உட்பட்டதில்லையாத லாலும், ஸத்துவம், ரஜஸ், தமஸ் என்கிற முக்குணங்களுக்கும் மேலுள்ளதாலும், அதை “நான்காவது” என்று சாஸ்திரத்தில் வியவஹரிக்கிறுர்கள். வாஸ்தவமாக எல்லாமாகத் தோன்றுவதும் அதுவே.] **(3)**

यदज्ञानतो भाति विश्वं समस्तं विनष्टं च सद्यो यदात्मप्रबोधे ।
मनोवागतीतं विशुद्धं विमुक्तं परं ब्रह्म नित्यं तदेवाहमस्मि ॥ ४ ॥

யத³ஜ்ஞானதோ பா⁴தி விஶ்வம் ஸமஸ்தம்
விநஷ்டம் ச ஸத்³யோ யதா³த்மப்ரபோ³தே⁴ ।
மனோவாக³தீதம் விஶுத்³த⁴ம் விமுக்தம்
பரம் ப்³ரஹ்ம நித்யம் ததே³வாஹமஸ்மி ॥ 4 ॥

यदज्ञानतः = எதை அறியாததினுல்,

யத³ஜ்ஞானத:
समस्तं = எல்லா,

ஸமஸ்தம்
विश्वं = பிரபஞ்சமும்,

விஶ்வம்
भाति = தோன்றுகிறதோ,

பா⁴தி

यदात्मप्रबोधे = எதனுடைய ஸ்வரூபம் அறியப்படும்போது,
யதா^{3}த்மப்ரபோ^{3}தே^{4}

सद्य: = உடனேயே (அந்த பிரபஞ்சம்),
ஸத்^{3}ய:

विनष्टं च = மறைந்தும் விடுகிறதோ, (எது)
விநஷ்டம் ச

मनोवागतीतं = மனதிற்கும் வாக்குக்கும் எட்டாததாய்,
மனோவாக^{3}தீதம்

विशुद्धं = நன்கு சுத்தமாய்,
விஶுத்^{3}த^{4}ம்

विमुक्तं = (எல்லாக் கட்டுப்பாடுகளிலிருந்தும்) விடுபட்டதோ,
விமுக்தம்

तत् = அந்த,
தத்

परं = உத்கிருஷ்டமான,
பரம்

नित्यं = சாசுவதமான,
நித்யம்

ब्रह्म एव = பிரஹ்மமாகவே,
ப்^{3}ரஹ்ம ஏவ

अहं = நான்,
அஹம்

अस्मि = இருக்கிறேன்.
அஸ்மி

எதை அறியாததினால் எல்லாப் பிரபஞ்சமும் தோன்றுகிறதோ, எதனுடைய ஸ்வரூபம் அறியப்படும்போது உடனேயே (அந்தப் பிரபஞ்சம்) மறைந்துவிடுகிறதோ, (எது) மனதிற்கும் வாக்குக்கும் எட்டாததாய், நன்கு சுத்தமாய், (எல்லாக் கட்டுப்பாடு களிலிருந்தும்) விடுபட்டதோ, அந்த உத்கிருஷ்டமான சாசுவதமான பிரஹ்மமே நான்.

[வாஸ்தவமாக இருக்கும் கயிறு தெரியாததினால் பாம்பு தோன்றுவது போலவும், கயிறு தெரிந்தவுடன் பாம்பு மறைவதுபோலவுமே பிரஹ்மத்தினிடத்தில் ஜகத்தின் தோற்றமும் மறைதலும். மனஸ், வாக்கு இவ்விரண்டும் ஜகத்திலுள்ள பதார்த்தங்களை விஷயீகரிக்குமே தவிர, பிரஹ்மத்தினிடம் செல்லாது.] **(4)**

निषेधे कृते नेति नेतीति वाक्यैः समाधिस्थितानां यदाभाति पूर्णम् ।
अवस्थात्रयातीतमद्वैतमेकं परं ब्रह्म नित्यं तदेवाहमस्मि ॥ ५ ॥

நிஷேதே⁴ க்ருதே நேதி நேதீதி வாக்யை:
ஸமாதி⁴ஸ்தி²தானும் யதா³பா⁴தி பூர்ணம் ।
அவஸ்தா²த்ரயாதீதமத்³வைதமேகம்
பரம் ப்³ரஹ்ம நித்யம் ததே³வாஹமஸ்மி ॥ 5 ॥

वाक्यैः வாக்யை:	=	(உபநிஷத்துக்களிலுள்ள) வாக்கியங்களினுல்,
इति இதி	=	"இவ்விதம்",
न ந	=	"இல்லை",
इति இதி	=	"இவ்விதம்",
न ந	=	"இல்லை",
इति இதி	=	என்று,
निषेधे कृते நிஷேதே⁴ க்ருதே	=	தடை செய்யப்படும் போது,
समाधिस्थितानां ஸமாதி⁴ஸ்தி²தானும்	=	ஸமாதிநிலையில் உள்ளவர்களுக்கு,
यत् யத்	=	எது,
पूर्णम् பூர்ண	=	பரிபூர்ணமாக,
आभाति ஆபா⁴தி	=	எங்கும் பிரகாசிக்கிறதோ,
अवस्थात्रयातीतं அவஸ்தா²த்ரயாதீதம்	=	(ஜாக்கிரத், ஸ்வப்னம், ஸுஷுப்தி என்ற) மூன்று அவஸ்தைகளுக்கும் அப்பால்பட்டதாய்,
अद्वैतं அத்³வைதம்	=	இரண்டற்றதாய்,
एकं ஏகம்	=	ஒன்றுயும் (எது இருக்கிறதோ),
तत् தத்	=	அந்த,

परं = உத்கிருஷ்டமான,

பரம்

नित्यं = சாசுவதமான,

நித்யம்

ब्रह्म एव = பிரஹ்மமாகவே,

ப்³ரஹ்ம ஏவ

अहं = நான்,

அஹம்

अस्मि = இருக்கிறேன்.

அஸ்மி

(உபநிஷத்துகளிலுள்ள) வாக்கியங்களினுல் "இவ்விதம் இல்லே, இவ்விதம் இல்லே" என்று தடைசெய்யப்படும் போது ஸமாதி நிலேயிலுள்ளவர்களுக்கு எது பரிபூர்ணமாக எங்கும் பிரகாசிக்கிறதோ, (ஜாக்ரத், ஸ்வப்னம், ஸுஷுப்தி என்ற மூன்று அவஸ்தைகளுக்கும் அப்பாற்பட்டதாய், இரண்டற்றதாய், ஒன்ருகவே (எது இருக்கிறதோ) அந்த உத்கிருஷ்டமான சாசுவதமான பிரஹ்மமே நான்.

[பிரபஞ்சத்தில் எது அனுபவத்திற்கு விஷயமானுலும் அது இப்படி, அது இப்படி என்று எடுத்துச்சொல்ல முடியும். அவ்விதம் எடுத்துச்சொல்லக் கூடிய தெல்லாம் பிரஹ்மம் அல்ல என்று உபநிஷத் வாக்கியங்கள் சொல்கிறபடியால், பிரபஞ்சத்தில் திருஷ்டியைச் செலுத்தாமல் அதிலிருந்து இழுத்து அந்த திருஷ்டி யைத் தனக்குள்ளேயே செலுத்திப் பார்க்கும்போது எல்லாவித விருத்திகளும் நின்று பிரஹ்மாகார விருத்தி ஒன்றுமாத்திரம் நிலேக்கும். அதுவே ஸமாதி எனப்படும். அந்நிலேயில்தான் ஆத்மாவின் பரிபூர்ணத் தன்மை நன்கு விளங்கும். ஜாக்கிரத் கால த்தில் சரீரம், மனஸ் முதலிய உபாதிகளினுலும், ஸ்வப்னத்தில் ஸம்ஸ்கார ஸஹிதமான மனஸ் என்கிற உபாதியினுலும், ஸுஷுப்தியில் எல்லாம் ஒடுங்கியி ருந்தபோதிலும், நாசம் அடையாமல் அவித்யை என்ற பீஜாவஸ்தை இருப்பதி னுலும், இம்மூன்று அவஸ்தைகளிலும் ஆத்மதத்வம் நன்கு விளங்காது. இம்மூன்று அவஸ்தைகளிலும் சேராததான ஸமாதி நிலேயில்தான் தனித்து விளங்கும். **(5)**

यदानन्दलेशैः समानन्दि विश्वं यदाभाति सत्त्वे तदाभाति सर्वम् ।
यदालोकने रूपमन्यत्समस्तं परं ब्रह्म नित्यं तदेवाहमस्मि ॥ ६ ॥

யதா³னந்த³லேஶை: ஸமானந்தி³ விஶ்வம்
யதா³பா⁴தி ஸத்த்வே ததா³பா⁴தி ஸர்வம் ।
யதா³லோகனே ரூபமன்யத்ஸமஸ்தம்
பரம் ப்³ரஹ்ம நித்யம் ததே³வாஹமஸ்மி ॥ 6 ॥

यदानन्दलेशैः = எதனுடைய ஆனந்தத்தின் திவிலேகளால்,

யதா³னந்த³லேஶை:

विश्वं **விஶ்வம்**	=	ஜகத்து,
समानन्दि **ஸமானந்தி³**	=	நன்கு ஆனந்தத்தோடு கூடினதாக (இருக்கிறதோ),
यदाभानसत्त्वे **யதா³பா⁴னஸத்த்வே**	=	எதனுடைய பிரகாசம் இருக்கும்போது,
सर्वम् **ஸர்வம்**	=	எல்லாம்,
सत् **ஸத்**	=	ஸத்தாக (இருக்கும் பொருளாக),
आभाति **ஆபா⁴தி**	=	தோன்றுகிறதோ,
यदालोकने **யதா³லோகனே**	=	எதனுடைய வெளிச்சம் இருக்கும்போது,
अन्यत् **அன்யத்**	=	வேறு,
समस्तं **ஸமஸ்தம்**	=	எல்லா,
रूपं **ரூபம்**	=	ரூபமும்,
आभाति **ஆபா⁴தி**	=	(பிரகாசிக்கிறதோ)
तत् **தத்**	=	அந்த,
परं **பரம்**	=	உத்கிருஷ்டமான,
नित्यं **நித்யம்**	=	சாசுவதமான,
ब्रह्म एव **ப்³ரஹ்ம ஏவ**	=	பிரஹ்மமாகவே,
अहं **அஹம்**	=	நான்,
अस्मि **அஸ்மி**	=	இருக்கிறேன்.

எதனுடைய ஆனந்தத்தின் திவிஇலகளால் ஜகத்து நன்கு ஆனந்தத்தோடு கூடினதாக (இருக்கிறதோ), எதனுடைய பிரகாசம் இருக்கும்போது எல்லாம் ஸத்தா

கத் தோன்றுகிறதோ, எதனுடைய வெளிச்சம் இருக்கும்போது வேறு எல்லா ரூபமும் பிரகாசிக்கிறதோ, அந்த உத்கிருஷ்டமான சாசுவதமான பிரஹ்மமே நான்.

[ஜகத்தில் ஆனந்தம் இருக்கிறதேயென்றல் அதுவும் ஜகத்திற்கு சொந்தமான தில்ஙல; ஆனந்த ஸ்வரூபியான பிரஹ்மத்தின் ஆனந்தத்தில் ஒரு துளிதான் ஜகத்தில் தோன்றுகிறது. அப்படியே ஜகத் பிரகாசிக்கிறதே என்றல், அதுவும் ஜகத்திற்குச் சொந்தமில்ஙல, பிரகாச ஸ்வரூபமாயிருக்கும் பிரஹ்மத்தின் பிரகாசத்தின் சிறிதளவு தான் ஜகத்தில் தோன்றுகிறது. ப்ரஹ்மத்திலுள்ள ஸத்தை தான் பிரபஞ்சத்திலும் தோன்றுகிறது. பிரபஞ்சத்திற்குத் தனியாக ஸத்தை (இருப்பு) கிடையாது.] **(6)**

अनन्तं विभुं निर्विकल्पं निरीहं शिवं संगहीनं यदोंकार गम्यम् ।
निराकारमत्युज्ज्वलं मृत्युहीनं परं ब्रह्म नित्यं तदेवाहमस्मि ॥ ७ ॥

அனந்தம் விபு⁴ம் நிர்விகல்பம் நிரீஹம்
ஶிவம் ஸங்க³ஹீனம் யதோ³ங்கார க³ம்யம் ।
நிராகாரமத்யுஜ்ஜ்வலம் ம்ருத்யுஹீனம்
பரம் ப்³ரஹ்ம நித்யம் ததே³வாஹமஸ்மி ॥ 7 ॥

अनन्तं = முடிவற்றதாயும்,
அனந்தம்
विभुं = வியாபகமாயும்,
விபு⁴ம்
निर्विकल्पं = ஸந்தேஹத்திற்கு இடமில்லாததும்,
நிர்விகல்பம்
निरीहं = ஆசையற்றதாயும்,
நிரீஹம்
शिवं = மங்களமாயும்,
ஶிவம்
संगहीनं = எவ்விதப் பற்றுமில்லாததாயும்,
ஸங்க³ஹீனம்
ओंकारगम्यं = பிரணவத்தினுல் அறியத்தக்கதாயும்,
ஓங்காரக³ம்யம்
निराकारं = உருவமற்றதாயும்,
நிராகாரம்
अत्युज्ज्वलं = நன்கு பிரகாசிக்கிறதாயும்,
அத்யுஜ்ஜ்வலம்
मृत्युहीनं = நாசமற்றதாயும்,
ம்ருத்யுஹீனம்

यत् = எது (இருக்கிறதோ),

யத்

तत् = அந்த,

தத்

परं = உத்கிருஷ்டமான,

பரம்

नित्यं = சாசுவதமான,

நித்யம்

ब्रह्म एव = பிரஹ்மமாகவே,

ப்³ரஹ்ம ஏவ

अहं = நான்,

அஹம்

अस्मि = இருக்கிறேன்.

அஸ்மி

முடிவற்றதாயும், வியாபகமாயும், ஸந்தேஹத்திற்கு இடமற்றதாயும், ஆசையற்றதாயும், மங்களமாயும், எவ்விதப் பற்றுமில்லாததாயும், பிரணவத்தினுல் அறியத்தக்கதாயும், உருவமற்றதாயும், நன்கு பிரகாசிக்கிறதாயும், நாசமற்றதாயும், எது (இருக்கிறதோ) அந்த உத்கிருஷ்டமான சாசுவதமான பிரஹ்மமே நான்.

[ஸர்வ வியாபியாய் உருவமற்று இருக்கும் வஸ்துவை அறிவதற்கு ஸாதனமென்னவென்றுல், பிரணவத்தை வாசக சப்தமாகவும் பிரதீகமாகவும் வைத்துக் கொள்ளலாமென்று உபநிஷத்தில் கண்டிருக்கிறது.] **(7)**

यदाऽऽनन्दसिन्धौ निमग्नः पुमान्स्यादविद्याविलासः समस्तप्रपञ्चः ।
तदा न स्फुरत्यद्भुतं यन्निमित्तं परं ब्रह्म नित्यं तदेवाहमस्मि ॥ ८ ॥

யதா³(ஆ)நந்த³ஸிந்தௌ⁴ நிமக்³னः
புமான்ஸ்யாத³வித்³யாவிலாஸः ஸமஸ்தப்ரபஞ்சः ।
ததா³ ந ஸ்பு²ரத்யத்³பு⁴தம் யந்நிமித்தம்
பரம் ப்³ரஹ்ம நித்யம் ததே³வாஹமஸ்மி ॥ 8 ॥

पुमान् = மனிதன்,

புமான்

यदा = எப்பொழுது,

யதா³

आनन्दसिन्धौ = ஆனந்தமாகிற ஸமுத்திரத்தில்,

ஆனந்த³ஸிந்தௌ⁴

निमग्नः **நிமக்³னஃ**	=	நன்கு மூழ்கினவனுக,
स्यात् **ஸ்யாத்**	=	இருப்பானே,
तदा **ததா³**	=	அப்பொழுது,
यन्निमित्तं **யந்நிமித்தம்**	=	எதன் காரணமாக,
अविद्याविलासः **அவித்³யாவிலாஸஃ**	=	அக்ஞானத்தின் விலாஸமான,
समस्तप्रपञ्चः **ஸமஸ்தப்ரபஞ்சஃ**	=	எல்லா பிரபஞ்சமும்,
न स्फुरति **ந ஸ்பு²ரதி**	=	பிரகாசிக்கிறதில்லை (என்ற),
अद्भुतं **அத்³பு⁴தம்**	=	ஆச்சர்யமான விஷயம் (ஏற்படுகிறதோ),
तत् **தத்**	=	அந்த,
परं **பரம்**	=	உத்கிருஷ்டமான,
नित्यं **நித்யம்**	=	சாசுவதமான,
ब्रह्म एव **ப்³ரஹ்ம ஏவ**	=	பிரஹ்மமாகவே,
अहं **அஹம்**	=	நான்,
अस्मि **அஸ்மி**	=	இருக்கிறேன்.

மனிதன் எப்பொழுது ஆனந்தமாகிற ஸமுத்திரத்தில் நன்கு மூழ்கினவனுக இருப்பானே, அப்பொழுது எதன் காரணமாக அக்ஞானத்தின் விலாஸமான எல்லாப் பிரபஞ்சமும் பிரகாசிக்கிறதில்லை என்ற ஆச்சர்யமான விஷயம் ஏற்படுகிறதோ அந்த உத்கிருஷ்டமான சாசுவதமான பிரஹ்மமே நான்.

[ஸமுத்திரத்தில் மூழ்கினுல் கரையிலுள்ள பதார்த்தங்கள் தெரியாமல் போவது நியாயம். ஆத்மாவோ ஆனந்த ஸாகரம். ஆனுலும் அது ஸ்வயம்பிரகாசம், அதில் மூழ்கினுல் எல்லாம் முன்னைவிட நன்ருகவே தெரியவேண்டும். அப்படி இருந்தும் ஜகத்து தெரியாமல் மறைந்தே விடுகிறதென்பது ஆச்சர்யமில்லையா?

அவ்விதம் மறைவதற்குக் காரணம் ஜகத்து வாஸ்தவமல்ல, அக்ஞானத்தினுல் தோன்றும் தோற்றமேயாகும் என்பதே. ஆகவே ஞானம் வந்தவுடன் மறைவது நியாயமே. இருட்டு ஸமயத்தில் கயிற்றில் தோன்றின பாம்பு, வெளிச்சம் வந்தவுடன் முன்ஐனவிட நன்கு தெரிவதில்ஐல, மறைந்தே விடுகிறது.] **(8)**

स्वरूपानुसन्धानरूपां स्तुतिं यः पठेदादराद्भक्तिभावो मनुष्यः ।
श्रुणोतीह वा नित्यमुद्युक्तचित्तो भवेद्विष्णुरत्रैव वेदप्रमाणात् ॥ ९॥

ஸ்வரூபானுஸந்தா⁴னரூபாம் ஸ்துதிம் யஃ
படே²தா³த³ராத்³ப⁴க்திபா⁴வோ மனுஷ்யஃ ।
ஶ்ருணோதீஹ வா நித்யமுத்³யுக்தசித்தோ
ப⁴வேத்³விஷ்ணுரத்ரைவ வேத³ப்ரமாணாத் ॥ 9॥

यः = எந்த,
யஃ
मनुष्यः = மனிதன்,
மனுஷ்யஃ
भक्तिभावः = பக்தியுள்ள எண்ணத்துடன்,
ப⁴க்திபா⁴வஃ
आदरात् = ஆதரவுடன்,
ஆத³ராத்
स्वरूपानुसन्धानरूपां = ஆத்மஸ்வரூபத்தை அனுஸந்தானம்
ஸ்வரூபானுஸந்தா⁴னரூபாம் செய்யும் முறையான,
स्तुतिं = (இந்த) ஸ்தோத்திரத்தை,
ஸ்துதிம்
पठेत् = படிக்கிறுனே,
படே²த்
वा = அல்லது;
வா
इह = இங்கே,
இஹ
नित्यं = எப்பொழுதும்,
நித்யம்
उद्युक्तचित्तः = அக்கரையோடு மனஸை செலுத்தி,
உத்³யுக்தசித்தஃ
श्रुणोती = கேட்கிறுனே, (அவன்)
ஶ்ருணோதீ

वेदप्रमाणात् **வேத³ப்ரமாணாத்**	=	வேதம் ஸத்யமான பிரமாணமாயிருப்பதால்,
अत्रैव **அத்ரைவ**	=	இங்கேயே,
विष्णुः **விஷ்ணு:**	=	ஸர்வ வியாபகமான பிரஹ்மமாக,
भवेत् **ப⁴வேத்**	=	ஆவான்.

எந்த மனிதன் பக்தியுள்ள மனோபாவத்துடன் ஆதரவுடன் ஆத்மஸ்வரூபத்தை அனுஸந்தானம் செய்யும் முறையான இந்த ஸ்தோத்திரத்தைப் படிக்கிறானோ, அல்லது இங்கே எப்பொழுதும் அக்கரையோடு மனதைச் செலுத்திக் கேட்கிறானோ, (அவன்) வேதம் ஸத்யமான பிரமாணமாக இருப்பதால் இங்கேயே ஸர்வவியாபக மான பிரஹ்மமாக ஆவான்.

ஸ்வரூபானுஸந்தானாஷ்டகம் முற்றும்.